

Istoria adevarata a descendentei noastre

Punctul de vedere: Prof. dr. Maria-Luminita Rollé
Universitatea din Edinburgh

În Europa de Vest nu se cunoaste istoria României si cei care o viziteaza acum văd sârăcia materială de astăzi, si nicidecum milenara ei bogătie culturală si spirituală.

In plus, propaganda maghiară din SUA se bazează pe milioanele de dolari ale D-lui Soros, care finantează edituri si opinii la Bucuresti, în timp ce în Elvetia am auzit de la un doctor în istorie (la Geneva, în iunie 1999) că Transilvania a apărut în secolul XIII si de la un ambasador francez în România (la Lausanne, în noiembrie 1998) că poporul român a dispărut timp de 1000 de ani ca să reapară, ca prin miracol, în secolul XIV !

Cu toate acestea, nimeni nu mentionează că cea mai veche scriere din Europa a fost atestată archeologic in 1961, tot în Transilvania, in satul Tărtăria, pe râul Someș, în judetul Alba, de către Profesorul Nicolae Vlassa, de la Universitatea din Cluj. În afară de România, Tăblitele de la Tărtăria, datate 4.700 î.e.n., au făcut ocolul lumii anglo-saxone (Colin Renfrew, Marija Gimbutas) si au creat dezbateri aprinse pe tot globul. Desi românii stiau să scrie acum 7000 de ani, acest detaliu esential nu este nici în ziua de azi, după mai mult de 40 de ani, cunoscut publicului românesc si nu apare în manualele de istorie.

Ce ne spun specialistii din România ? În 1998 s-a publicat « Istoria României » (Editura Enciclopedică , Bucuresti) de către un colectiv academic sub conducerea unei « autorități în materie », Prof. dr. Mihai Bărbulescu, culmea culmilor, de la aceeasi Universitate (din Cluj), care nu spune ca Profesorul Vlassa a descoperit Tăblitele. La pagina 15 a acestui impresionant volum, Tăblitele de la Tărtăria sunt mentionate cu semnul întrebării într-o foarte scurtă frază, fără nici un comentariu: « Într-o groapă de cult de la Tărtăria, s-au

găsit (...) trei tablete de lut acoperite cu semne incizate (scriere ?), cu analogii în Mesopotamia.»

Dar Dl. Bărbulescu nu-si aduce aminte oare că scrierea proto-sumeriană apare cu 1000 de ani mai târziu si că cea cicladică, proto-greacă, după 3000 de ani ? El a uitat că metalurgia în Europa apare tot în Transilvania, în jur de 3500 î.e.n. ? Că tracii sunt primul mare popor indo-european care intră în Europa tot în jur de 3500 î.e.n., cu mai mult de două milenii înainte ca celtii, etruscii, romanii, germanii, sau slavii să apară pe harta Europei ? Si că tracii ocupau tot teritoriul între Muntii Ural si Tatra de la est la vest si de la Marea Baltică la Dunăre si Marea Neagră de la nord la sud ?

De asemenea, si în acelasi context, nici un specialist în istoria României nu atrage atentia asupra altui “detaliu” primordial, si anume că limba traco-dacică este cu mii de ani anterioară latinei (care apare abia în secolul VI î.e.n.) si că, în consecință, limba română nu se trage din latină, pentru că, desi din aceeași familie, există istoric înaintea latinei, deci este o limbă proto-latină. Latina se formează din etruscă si greacă, care, desi amândouă indo-europene, sunt scrise cu un alfabet fenician, răspândit în lumea mediterană a epocii. În plus, etruscii ei însisi erau o bransă a celtilor, coborâti în sudul Alpilor în jur de 1200 î.e.n. La rîndul lor, celtii erau o bransă a tracilor care migrau spre vestul Europei, si erau numiti ca atare, adică traco-iliri până în secolul VI î.e.n., când se deplasează din Noricum (Austria) spre Alpii elvetieni, unde se numesc helveti.

Atâtea detalii ignorate despre originea, continuitatea, si însăși existenta poporului român dau de gândit. Cine schimbă si interpretează istoria României?

În mozaicul de limbi si popoare de pe harta Europei, singurii care au o continuitate de 9000 de ani pe acelasi teritoriu, si o scriere de 7000 de ani, sunt românii de azi. Transilvania nu a fost maghiară

si nici nu putea fi când strămosii maghiarilor de azi locuiau în nordul Mongoliei, sursă turco-finică nu numai a ungarilor, dar si a bulgarilor (care năvălesc în România si în teritoriile Bizantine din sudul Dunării în secolul VI), a turcilor si a finlandezilor din zilele noastre. Hunii pătrund în Europa până la Paris, Roma si Constantinopole sub Atila în secolul V, dar se retrag spre Ural până în secolul IX, când năvălesc din nou în Panonia, teritoriu ocupat la acea dată de daci liberi (80%) amestecati cu slavi (20%).

Poporul si limba dacă sunt deci cu mult mai vechi decât poporul roman si limba latină, dar cele două limbi erau foarte asemănătoare, si de aceea asimilarea s-a făcut atât de repede, în câteva secole. Ovidiu, poet roman exilat la Tomis pe malul Mării Negre, nu numai că a învățat daca imediat, dar în sase luni scria deja versuri în limba lui Zalmoxis ! Invadarea Daciei, de fapt a unui coridor spre Muntii Apuseni, a avut ca scop precis cele 14 care cu aur pe care Împăratul Traian (de origine iberică) le-a dus la Roma ca să refacă tezaurul golit al Imperiului. Peste mai mult de 1000 de ani, după căderea Constantinopolului sub turci în 1453, tributul plătit sultanilor otomani va fi tot în aur, în formă de "techini". Si tot în aur se plătesc în ziua de astăzi anumite interese în România, după ce tezaurul national de 80 tone-aur a fost vândut de Ceausescu la licitatie în Zürich si cumpărat de Banca Angliei. Cele 14, nu care romane ci milioane de români din afara României înțeleg si simt acum, mai bine ca niciodată, sensul versurilor transilvane "Muntii nostri aur poartă, Noi cersim din poartă-n poartă!"

În aceeasi ordine de idei, Imperiul Bizantin, care a durat mai mult de 1.000 de ani (330-1453), în timp ce Europa de Vest dormea sub jugul Bisericii Romane si a analfabetismului, este complet necunoscut pe aceste meleaguri. Cultura si civilizatia europeană si-au mutat centrul de la Roma la Constantinopole în 330, când Bizantul devine capitala Imperiului Roman. Desi se studiază istoria si limba Greciei antice, Imperiul Bizantin este nu numai complet ignorat în istoria Europei, dar chiar considerat "barbar" si "incult". Nici un istoric elvetian nu a fost capabil să-mi dea un

singur nume de scriitor Bizantin, nici măcar Ana Comnena !

Nimeni nu cunoaste aici cultura si civilizatia Bizantină, religia ortodoxă (“ortodox” este în limbile occidentale un termen peiorativ), si cu atât mai puțin istoria si traditia română. Faptul, esential, că analfabetismul nu exista în Bizant, dar exista în Europa de Vest în aceeași perioadă este si mai necunoscut. Academiiile “păgâne” (socratice, pitagorice, orfice, druidice, etc.) au fost toate închise în secolul VI, iar când în cele din urmă universitățile au început să apară în Occident în secolul XIII (Oxford, Cambridge, Padova) ele erau controlate de Biserica Romană si studiau teologia. Numai călugării si clericii stiau carte, se îmbogățeau prin exproprierea de pământuri în favoarea mănăstirilor, si luau puterea în toate țările vestice, prin misionarism si prozelitism la început (prin teroare si Inchizitie mai târziu), până în secolul XI, când ultimul tinut liber, al vikingilor din Scandinavia , cade sub puterea Romei Papale.

Renasterea italiană apare ca o consecință clară si directă a căderii Constantinopolului (1453), cu emigrarea în masă a savanților Bizantini către Italia. De exemplu, numai Cosimo de Medici primeste 5000 de savanti exilati din Bizant într-un singur an la Florenta, acolo unde în curând vor scrie Petrarca, Dante si Boccaccio, si unde vor picta Michelangelo si Leonardo da Vinci.

Între timp, cultura Bizantină este păstrată si cultivată în țările Române (de exemplu la Putna), care nu numai că își păstrează autonomia față de Imperiul Otoman, plătind-o în aur – ca de obicei -, dar voievozii români trimit anual aur în Grecia pentru a sustine mănăstirile ortodoxe (de exemplu la Muntele Athos).

În Occident, o scurtă istorie a României apare în 1943, scrisă de Mircea Eliade în engleză la Lisabona si publicată la Madrid (“The Romanians, a Concise History”, Stylos, Madrid, 1943), si republicată peste alti 50 de ani în România (“The Romanians, a Concise History”, Roza Vânturilor, Bucuresti, 1992). În timp ce prima istorie serioasă a Bizantului apare, tot în engleză, de abia în

1988 (Lord John Julius Norwich, "A Short History of Byzantium", Penguin Books, London, 1988, 1991, 1995, 1997). Cu toată bunăvointa lui de a reabilita "misterioasa" istorie a uitatului Imperiu Bizantin, din nefericire nici măcar Lord John Julius, de la Universitatea din Oxford, n-a avut acces la texte Bizantine, pentru simplul motiv că nu stie greaca, nici veche nici nouă.

În final, se pune întrebarea de ce nouă milenii, atestate arheologic, de civilizație neîntreruptă pe teritoriul României sunt ignorate nu numai în Europa de Vest dar și în România ? Cu ce se ocupă istoricii români ? Si reprezentantii României peste hotare ? Cine promovează cultura milenară a României ? Dacă dentistii, si nu profesorii de română, vor să facă scoli în română la Geneva, să nu ne mirăm dacă profesorii vor deschide în curând cabinete dentare în același oras.*

În 1996, când am fost la București pentru a face cercetări în mitologia tracică la Academia Română, spre uimirea mea, mi s-a pus întrebarea de ce mă interesează tracii si dacii, când acesta era subiectul de predilectie a lui Ceausescu**, fapt pentru care subiectul trebuie acum total ignorat. La rândul meu, mă întreb ce contează 50 de ani de comunism în comparație cu cele 9 milenii de istorie românească ?

*Prof. dr. Maria-Luminita Rollé, Universitatea din Edinburgh,
Academic Consultant in European Mythology*